

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Ostravě projednal ve veřejném zasedání konaném dne [datum] v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Karla Šiguta a soudců Mgr. Renée Freiwaldové a Mgr. Miluše Wiwegerové odvolání obžalovaného [celé jméno obžalovaného], narozeného [datum], a odvolání poškozené [celé jméno poškozené], narozené [datum], proti rozsudku Okresního soudu v Bruntále ze dne 24. 7. 2023, č. j. 1 T 97/2021-574, a rozhodl

takto:

I.

Podle § 258 odstavec 1 písmeno e), odstavec 2 trestního řádu se z podnětu odvolání obžalovaného [celé jméno obžalovaného] v napadeném rozsudku zrušuje výrok o trestu.

Podle § 259 odstavec 3 trestního řádu se rozhoduje

takto:

Obžalovaný

[celé jméno obžalovaného], [datum narození], trvale bytem [adresa obžalovaného], mechanik ve spol. [právnícká osoba],

se nově odsuzuje

podle § 354 odstavec 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 3 (tří) měsíců.

Podle § 81 odstavec 1 trestního zákoníku a § 82 odstavec 1 trestního zákoníku se mu výkon trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 12 (dvanácti) měsíců.

Jinak zůstává napadený rozsudek nezměněn.

II.

Podle § 256 trestního řádu se odvolání poškozené [celé jméno poškozené] zamítá.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Okresního soudu v Bruntále ze dne 24. 7. 2023, č. j. 1 T 97/2021-574, byl obžalovaný [celé jméno obžalovaného] vinným přčínem nebezpečného pronásledování podle § 354 odstavec 1 písmeno a), b), c) trestního zákoníku, za který byl odsouzen podle § 354 odstavec 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 5 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odstavec 1 trestního zákoníku a § 82 odstavec 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 18 měsíců. Tohoto trestného činu se obžalovaný podle skutkových zjištění okresního soudu dopustil jednáním podrobněji popsáním ve výroku napadeného rozsudku.
2. Podle § 229 odstavec 1 trestního řádu byla poškozená [celé jméno poškozené] odkázána s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.
3. Proti tomuto rozsudku podali odvolání obžalovaný [celé jméno obžalovaného], a to proti všem jeho výrokům, a poškozená [celé jméno poškozené], a to proti výroku o náhradě škody.
4. Obžalovaný [celé jméno obžalovaného] v odvolání, které odůvodnil prostřednictvím svého obhájce, uvedl, že z odůvodnění rozsudku okresního soudu není zřejmé, na základě jakých skutečností a důkazů ve věci rozhodl. Soud ve věci rozhodl nejprve trestním příkazem, poté dvakrát postoupil věc k projednání jako přestupek, a nakonec po zrušení usnesení o postoupení věci rozhodl rozsudkem, aniž by provedl jakékoli důkazy, a aniž by odůvodnil změnu svého náhledu na jeho jednání. Soud sice obecně popsal, jaké svědky ve věci vyslechl, ale v rozsudku není vůbec rozvedeno, jak provedené důkazy hodnotil. Odůvodnění rozsudku je nepřesvědčivé a nepřezkoumatelné. Je přitom zřejmé, že ve věci svědci vypovídali i v jeho prospěch. Ve spise je založena i komunikace, z níž vyplývá, že byli s poškozenou dohodnuti na předání dítěte u [anonymizováno], u mateřské školky, popř. v [obec]. Není tak jasné, ve kterých konkrétních případech měl poškozenou nepřiměřeně obtěžovat, a kdy šlo o dohodnutou schůzku. Zcela chybí i vyhodnocení toho, kde vůbec měl v [obec] sedět v autě a pozorovat dům, ve kterém poškozená bydlela. Z fotografií plyne, že oplocená část zahrady je za domem a není na ni ze silnice vidět, a není tedy jasné, co měl pozorovat, co mohl fakticky vidět a jak mohl pouhým sezením v autě narušit život poškozené. Soud se nezabýval ani vyhodnocením opatrovnického spisu ve věci nezl. [jméno]. Rozsudek, jímž byla stanovena střídavá péče, byl vydán v době, kdy měla být jeho jednání ve vztahu k matce nejvyšší. Soud tento důkaz nehodnotil, ačkoli měl k dispozici i protokol o výsledku rodičů u soudu před vynesením rozsudku a stanovisko opatrovníka, z nichž bylo možné zjistit, že vztahy mezi rodiči byly dobré, že rodiče v zájmu syna uzavřeli dohodu. S ohledem na to, že k předávání syna mělo docházet v různých časových intervalech před mateřskou školkou nebo v místě bydliště naposledy pečujícího rodiče, tedy i v [obec], pak měl soud odlišit předání syna podle soudního rozsudku a dohodnutá rodiči od „náhodného“ setkávání rodičů na stejných místech, která poškozená vnímala jako zásah do svých práv. Navíc soud v předchozích dvou usneseních sám vyvozuje, že rodiče praktikovali střídavou péči o nezletilé dítě, v jehož zájmu bylo, i v souladu s doporučením opatrovníka a soudu, aby spolu o dítěti komunikovali. V době, kdy měla být intenzita jeho nežádoucího jednání nejvyšší, si matka nikde na jeho chování nestěžovala. Její podnět přichází v době, kdy již byla intenzita jeho případného nežádoucího chování nízká, ne-li nulová, a navíc v době, kdy podává návrh na svěřením syna do své výlučné péče. Je tedy zásadní otázkou, zda jednání matky nebylo účelové, ve snaze ovlivnit průběh opatrovnického jednání, když na policii přichází po téměř 2,5 letech. Ze SMS zpráv plyne, že pokud se matce hodila jeho péče, pak ji akceptovala, a pokud ne, tak ji považovala za obtěžování. Matka rovněž uvedla, že spolu komunikovali s ohledem na věk a potřeby nezletilého syna i poté, co bylo o střídavé péči rozhodnuto, a nedokázala se vyjádřit k tomu, proč i přes soudní úpravu nadále komunikovali o změnách v režimu péče, a proč mu nesdělila jasným a srozumitelným způsobem, že si takovou komunikaci nepřeje. Matka připustila, že po rozchodu s ním, mu dávala po určitou dobu naději, že by se jejich vztahy mohly obnovit. Max. ve dvou případech na podzim roku 2018 matce nechal za stěračem kytku nebo bonbony, popř. vyznání lásky. Soud nevyhodnotil, v čem spatřuje pronásledování. Ani matka tuto věc nedokázala vysvětlit, ani rok, kdy považovala věc za zcela

uzavřenou. Soud měl vyhodnotit, odkdy bylo jasné, že vztah mezi nimi skončil, a vyvodit závěr, od kterého data byla jeho pozornost nežádoucí a vybočující z běžné komunikace. Nelze se totiž ztotožnit se závěrem, že tomu bylo od [datum], kdy poškozená odešla, když svým postojem dávala najevo, že je obnovení vztahu ještě možné. V rámci soudního řízení nebyl zajištěn důkaz o nepatřičném chování obžalovaného na prodejně [anonymizováno] a pracovník ostrahy (svědek [příjmení] [příjmení]) dokonce uvedl, že na pracovišti problém s ním a poškozenou řešen nebyl, že nebyl přítomen žádnému konfliktu. Výpověď svědka [příjmení] vychází z tvrzení poškozené a soud měl vyhodnotit, proč z této vychází a jaké závěry z ní učinil, a stejně tak měl postupovat u dalších svědků. Okresní soud opakovaně převzal do výrokové části znění skutku popsaného v obžalobě, avšak popis skutku by měl být vymezen tak, aby nemohl být zaměněn s jiným, navíc skutek popsaný v rozsudku by měl odpovídat skutkovým zjištěním soudu, a měl by být podpořen odůvodněním celé skutkové podstaty, což chybí. Lze souhlasit, že SMS komunikace v určitém období, které měl soud přesně vymezit, mohla mít charakter obtěžování, soud měl uvést úvahy o tom, zda zjištěný skutek naplňuje znaky přečinu podle § 354 odstavec 1 trestního zákoníku, a jednoznačně popsat, zda poškozenou pronásledoval taxativně vymezeným způsobem, některou z forem, které jsou uvedeny v ustanovení § 354 odstavec 1 písmeno a) – e). Intenzita SMS zpráv byla různá, a zejména v polovině roku 2019 již s poškozenou komunikoval jen o synovi a o problémech, které se ho týkaly. Pokud poškozené vytykal nedostatečnou péči o syna, činil tak i prostřednictvím opatrovníka. Nespokojenost samotného syna s péčí matky nakonec vedla k tomu, že soud rozhodl o tom, že se syn svěřuje do výlučné péče otce. Je tedy otázkou, zda komunikace týkající se syna a problémů s jeho výchovou je realizací rodičovské péče, nebo obtěžováním. Rovněž nejde o přečin, pokud předal syna matce v [obec] podle opatrovnického rozsudku. Chybí zde prvek soustavnosti, když ojedinělé nebo nahodilé projevy, byť nežádoucího chování, požadavky přečinu obtěžování nespĺňují. Svědek [příjmení] potvrdil, že za ním do [obec] jezdil, což nenaplňuje znaky obtěžování poškozené, návštěvy u něj mu nelze zakázat. Stejně tak napadá tvrzení, že měl poškozenou vyhledávat na zastávkách a tímto ji obtěžovat. Připustil, že asi ve 2-3 případech, když na zastávce potkal poškozenou, této nabídl svezení do [obec], což přijala. Je tedy opět nutné hodnotit, zda svezení matky s dítětem je nežádoucím obtěžováním, v čem je spatřováno nebezpečné pronásledování, když nedala najevo žádným způsobem, že je odvoz do jejího bydliště nežádoucí. Až do dubna roku 2020 neměl tušení o tom, že poškozenou obtěžuje. V té době již jeho komunikace s ní byla jen o synovi a netušil, že velmi podrobné zprávy o průběhu péče o syna v době, kdy byl u něj, matce vadí. Jakmile matka dala jednoznačně najevo, že si podrobné popisování nepřije, přestal ji tyto podrobné zprávy posílat. Okresní soud nevyhodnotil jednotlivé skutky popsané ve skutkové větě a nevyjasnil, na základě jakých skutečností odůvodňuje závěr, že jde o přečin nebezpečného pronásledování, nezabýval se zákonnou skutkovou podstatou tohoto přečinu a nepodřadil případná jednotlivá chování pod konkrétní vymezenou podstatu přečinu. Pokud se soud bude zabývat SMS komunikací, která mohla v určitých obdobích vykazovat znaky přečinu, pak je nutné uvést konkrétně ve kterém období to bylo, popř. s jakou intenzitou, popsat v čem spatřuje soustavnost či další znaky nebezpečného pronásledování, a kdy jde o běžnou komunikaci o potřebách dítěte, a poté dovodit společenskou nebezpečnost jednání. Jde o dobu od roku 2018 do roku 2020, spíše do první poloviny roku 2019, tedy o jednání, od které uplynuly nejméně 4 roky, a je tedy otázkou jaký, v případě, že bude uznán vinným, uložit trest. Uložený trest se jeví s ohledem na jeho osobu, kdy je bezúhonný, řádně pracuje a stará se ve výlučné péči o syna, příliš přísný a neodpovídá ani požadavku na hodnocení společenské nebezpečnosti jeho případného jednání z hlediska jeho celkové osobnosti (je zaměstnavatelem dobře hodnocen jako spolehlivý, zodpovědný pracovník s dobrým přístupem k zákazníkům apod.). Soud by měl zvážit i časové a jiné okolnosti jeho jednání. Rozhodnutí soudu tedy trpí vadami, které mohly vést k nesprávným právním a skutkovým závěrům.

5. Poškozená [celé jméno poškozené] pak v odvolání poukazuje na porušení ústavně zaručeného práva na nedotknutelnost osoby a soukromí podle čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, práva na zachování lidské důstojnosti a osobní cti podle čl. 10 odst. 1 Listiny, práva na ochranu

před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života podle čl. 10 odst. 2 Listiny a práva na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny. Výrok o náhradě škody, respektive nemajetkové újmy (prožitou trýzeň, strach, utrpení, stres, smutek, úlek, znepokojení, pocit ponížení, k tomu srov. str. 2 protokolu o hlavním líčení ze dne [datum]) jako věcně správný neobstojí. Připomíná judikaturu Nejvyššího soudu, podle které ust. § 2956 občanského zákoníku dopadá na duševní útrapy, které nejsou spojeny se zásahem do života a zdraví, kdežto ust. § 2958 a § 2959 občanského zákoníku se týkají právě takových případů. Pokud mají duševní útrapy původ v poškození zdraví nebo ve ztrátě života, odčiní se v rámci nároku na náhradu nemajetkové újmy podle ust. § [číslo], respektive ust. § 2959 občanského zákoníku. Toto rozlišení musí respektovat i trestní soud v adhezním řízení a musí posoudit, a v odůvodnění jednoznačně uvést, jaký charakter má nárok uplatněný v adhezním řízení a podle kterého ustanovení občanského zákoníku se bude náhrada nemajetkové újmy odčínovat. Soud prvního stupně však těmto požadavkům nedostál. V odůvodnění svého rozhodnutí sice uvedl, že posuzoval a výsledně ani částečně nepřiznal náhradu škody spočívající v újmě na zdraví, kdy žádné zákonné ustanovení ani nezminil, avšak takto postupovat nemohl. Určení výše nároku je otázkou přísně individuálního posouzení. Ona si nemajetkovou újmu spočívající v duševních útrapách nezpůsobila ani částečně sama svým jednáním, v tomto případě je vinen výlučně obžalovaný, když při nebezpečném pronásledování došlo zcela nepochybně k zásahům do jejich přirozených práv, zejména k zásahu do její důstojnosti a soukromí, v řadě případů i do zdraví, a to zejména do zdraví psychického. Má za to, že okresní soud porušil její ústavně zaručená práva, když ji nepřiznal nárok na náhradu nemajetkové újmy a odkázal ji s jejími nároky do řízení ve věcech občanskoprávních. Okresní soud za provedeného dokazování mohl a měl rozhodnout o jejich nárocích alespoň částečně. Je si vědoma, že připojovala-li se s nárokem na náhradu škody v řízení, zmínila újmu na zdraví, tedy že by se měla odškodnit bolest a tíženi společenského uplatnění, jakožto duševní postižení jejího duševního stavu (kdy předpokládala zpracování posudku), ale neopomenula nárokovat ani satisfakci za prožitou trýzeň, strach, utrpení, stres, smutek, úlek, znepokojení, pocit ponížení, tedy povinnosti odčinit způsobené duševní útrapy ve smyslu ust. § 2956 občanského zákoníku, tedy, „jakési psychické bolestné.“ Její procesní práva byla poškozována po celou dobu trestního řízení, kdy chybný proces, jež je v odvolání popsán, vyvrcholil nepřiznáním náhrady nemajetkové újmy. Samotné rozhodnutí okresního soudu považuje za nepřezkoumatelné, sice obšírně právně argumentuje ohledně toho, jaké má přiznání nároku na náhradu nemajetkové újmy limity, v jádru jeho argumentace však stojí nepřipustný závěr, že nebylo zjištěno žádné společenské uplatnění jejího postavení pracovnice v obchodě. Největší zásah do svých práv spatřuje v té části rozhodnutí okresního soudu, v níž popřel, že při nebezpečném pronásledování bylo cílem pachatele vzbudit na její straně strach a obavy, což se mu podařilo. Podle stávající judikatury je na místě náhradu nemateriální újmy v podobě vzniklých duševních útrap přiznávat. I když tedy nedošlo k fyzickému útoku na ni, a nebyla bodově ohodnocena újma na jejím tělesném zdraví, měla ji být náhrada nemajetkové újmy přiznána. Výši náhrady není možné opřít o žádnou exaktní metodu, a bylo tak třeba, aby ji ve smyslu ust. § 2955 občanského zákoníku určil soud podle spravedlivého uvážení jednotlivých okolností daného případu. Při stanovení výše náhrady bylo nutné aplikovat postup v souladu s ust. § 2957 občanského zákoníku a určit způsob a výši přiměřeného zadostiučinění tak, aby byly odčiněny i okolnosti zvláštního zřetele hodné, tj. zejména úmyslné způsobení újmy, zvláště pak s použitím lsti, pohružky, zneužitím její závislosti na škůdci při péči o nezletilého, násobením účinků zásahu jeho uváděním ve veřejnou známost na pracovišti či místě veřejně přístupném, nebo v důsledku její diskriminace v dobré péči o syna. V úvahu je nutné vzít i její obavu ze ztráty syna nebo vážného poškození zdraví její matky, když takovou obavu hrozba a jiná příčina vyvolala. Tyto okolnosti zvláštního zřetele hodné měly v případě nebezpečného pronásledování hrát zcela nepochybně svou roli, zejména zde však mělo být bráno v potaz úmyslné jednání pachatele i obavy na její straně. S ohledem na duševní útrapy jí způsobené, jejich intenzitu a dobu, po kterou trvaly, se jí nejvíce částka 40 000 Kč nijak přehnaná, zhruba odpovídá nynějšímu průměrnému měsíčnímu

příjmu v České republice, a lze ji mít za více než symbolickou satisfakci (např. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 3 Tdo 1041/2017 ze dne 27. září 2017).

6. Obžalovaný [celé jméno obžalovaného] navrhnul, aby byla věc vrácena okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí, a aby bylo zváženo, zda by neměla být věc přidělena jinému soudci, když je zřejmé, že okresní soud, který je vázán názorem krajského soudu, opět nesplnil jeho pokyny.

7. Poškozená [celé jméno poškozené] navrhla, Krajský soud v Ostravě změnil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o náhradě škody tak, že je obžalovaný povinen zaplatit nemajetkovou újmu částkou 40 000 Kč pro poškozenou.

8. Trestní věc obžalovaného [celé jméno obžalovaného] byla předložena Krajskému soudu v Ostravě jako soudu odvolacímu podle § 252 trestního řádu. Z obsahu spisového materiálu bylo zjištěno, že odvolání bylo podáno oprávněnými osobami podle § 246 odstavec 1 písmeno b), písmeno d) trestního řádu, v zákonné lhůtě podle § 248 odstavec 1 trestního řádu, a svým obsahem splňují i náležitosti dané ustanovením § 249 odstavec 1 trestního řádu. Nebyl tak důvod pro jejich zamítnutí podle § 253 odstavec 1 trestního řádu nebo odmítnutí podle § 253 odstavec 3 trestního řádu.

9. Krajský soud z podnětu podaných odvolání přezkoumal podle § 254 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, proti nimž byla odvolání podána, a to z hlediska vytýkaných vad, jakož i správnost postupu řízení napadenému rozsudku předcházející, a po projednání věci ve veřejném zasedání dospěl k následujícím závěrům.

10. Pokud jde o postup v dosavadním řízení, nedošlo v něm k nedostatkům či pochybením, neboť jak v přípravném řízení, tak v řízení před soudem I. stupně byla respektována všechna v úvahu přicházející ustanovení trestního řádu. Krajský soud nezjistil, že by v řízení bylo porušeno právo obžalovaného na obhajobu nebo právo na spravedlivý proces. Nebylo tedy důvodu ke zrušení napadeného rozsudku podle § 258 odstavec 1 písmeno a) trestního řádu.

11. Předně je nutno uvést, že v dané trestní věci se jedná již o třetí meritorní rozhodnutí, o čemž svědčí předchozí dvě usnesení Okresního soudu v Bruntále, a to ze dne 10. 8. 2022, č. j. 1 T 97/2021-488, a ze dne 1. 12. 2022, č. j. 1 T 97/2021-522, jimiž okresní soud podle § 222 odstavce 2 trestního řádu věc obžalovaného [celé jméno obžalovaného], v níž byl spatřován přečin nebezpečného pronásledování podle § 354 odstavec 1 písmeno a), b), c) trestního zákoníku, postoupil Městskému úřadu v Bruntále, neboť uvedený skutek není trestným činem, ale mohl by být posouzen jako přestupek. Obě tato usnesení byla podle § 149 odstavec 1 písmeno b) trestního řádu z podnětu stížnosti státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Bruntále zrušena rozhodnutím Krajského soudu v Ostravě a soudu I. stupně bylo uloženo, aby o věci znovu jednal a rozhodl (viz Usnesení sp. zn. 4 To 211/2022 ze dne 20. 9. 2022 a sp. zn. 4 To 306/2022 ze dne 7. 2. 2023). Důvody pro zrušení napadených usnesení byly v obou případech v zásadě shodné. Okresnímu soudu byla především vytykána nepřezkoumatelnost předmětných usnesení a byl upozorněn, že závěr o tom, že ve věci nejde o trestný čin, ale přestupek, musí mít dostatečnou oporu ve výsledcích dokazování, a že ve výroku, jímž se podle § 222 odstavec 2 trestního řádu postupuje věc jinému orgánu, je nutno uvést skutek, jak byl soudem zjištěn, bez ohledu na to, jak byl popsán v obžalobě. Okresnímu soudu bylo uloženo, aby tato svá pochybení napravil, a aby závěr o tom, k jakým skutkovým zjištěním dospěl řádně zdůvodnil.

12. V návaznosti na shora uvedené krajský soud uvádí, že ač okresní soud nynější rozhodnutí odůvodnil velmi stroze, učinil tak již přezkoumatelným způsobem, byť zcela na hranici přezkoumatelnosti rozhodnutí, když je zřejmé, při svých závěrech vycházel z důkazů, jež podrobně popsal v bodech 2. až 14. na stranách 2 až 5 odůvodnění napadeného rozsudku, na které je možno pro stručnost v zásadě odkázat, z nichž zjistil veškeré okolnosti směřující k závěru o vině obžalovaného [celé jméno obžalovaného], jak uvádí v bodě 16. svého odůvodnění.

13. Krajský soud však považuje za nutné k věci doplnit, a to nejen ve vztahu k námitkám obžalovaného, následující. Obžalovaný [celé jméno obžalovaného] od počátku vytýkané jednání popírá, když připouští pouze ojedinělé kontaktování poškozené, jež podle jeho obhajoby není možné hodnotit jako nežádoucí obtěžování, neboť se zprvu snažil obnovit jejich vzájemné soužití, s čímž byla svolná i poškozená, a to zanecháním kytky, či vzkazu, posléze již šlo pouze o kontakty ohledně péče o nezl. syna, jehož měli ve střídané péči, či kontakty předem domluvené, popř. kontakty se souhlasem poškozené. Za obtěžování by bylo možno označit pouze SMS, avšak jejich intenzita a charakter neodpovídá trestnému činu, ale pouze přestupku. S tímto hodnocením se však krajský soud nemohl ztotožnit, když z vytýkaného jednání je obžalovaný bez důvodných pochybností usvědčován dalšími ve věci provedenými důkazy, a to zejména výpovědí samotné poškozené [celé jméno poškozené].

14. Je patrné, že v dané věci proti sobě stojí tvrzení obžalovaného [celé jméno obžalovaného], který jemu na vinu kladené jednání v převážné a zásadní míře popírá, a tvrzení poškozené [celé jméno poškozené], jejíž výpověď je ve věci v zásadě jediným přímým a stěžejním důkazem svědčícím o vině obžalovaného. V takovéto situaci, „tvrzení proti tvrzení“ jsou obecné soudy povinny důkladně posuzovat věrohodnost jednotlivých proti sobě stojících výpovědí a postupovat obzvláště pečlivě a obezřetně při hodnocení těchto výpovědí a vyvozování skutkových závěrů, a to za přísného respektování principu presumpce neviny. [příjmení] jiné v takové situaci obecné soudy rozhodně nemohou opomenout, je-li u svědka či svědků, jejichž výpověď stojí proti výpovědi obviněného, objektivně přítomna pochybnost o jejich nezainteresovanosti na výsledku řízení. Uvedená povinnost obecných soudů je pak ještě zvýrazněna v případech, kdy taková svědecká výpověď či svědecké výpovědi stojící proti výpovědi obviněného představují jediný přímý důkaz, z něhož má být prokázána vina obviněného. S ohledem na princip presumpce neviny i právo na spravedlivý proces pak rozhodně nelze akceptovat shledání viny obviněného za situace, kdy jediným přímým důkazem proti němu je výpověď svědka, u něhož a priori nelze vyloučit jakýkoli zájem na výsledku řízení, přičemž tato svědecká výpověď je posouzena jako věrohodná toliko s odůvodněním, že byla podána pod hrozbou sankce v případě křivé výpovědi (viz Nález Ústavního soudu ČR sp. zn. I. ÚS 520/16 ze dne [datum]). Uplatnění zásady in dubio pro reo je namístě, pokud soud po vyhodnocení všech v úvahu přicházejících důkazů dospěje k závěru, že není možné se jednoznačně přiklonit k žádné ze dvou rozporných výpovědí nebo k žádné ze skupiny odporujících si důkazů, takže zůstávají pochybnosti o tom, jak se skutkový děj odehrál (viz např. usnesení Ústavního soudu ČR sp. zn. IV. ÚS 154/02 ze dne [datum]).

15. V této trestní věci tedy nastala situace, „tvrzení proti tvrzení“ a je tak nutno hodnotit provedené důkazy v souladu s výše uvedeným. Je nutno zdůraznit, že verze poškozené [celé jméno poškozené] nestojí v rámci soudem I. stupně provedených důkazů osamocně, ale je potvrzena i důkazy dalšími, a to zejména výpověďmi svědků, především pak její matkou [jméno] [celé jméno poškozené], sestrou [jméno] [celé jméno poškozené], svědky [jméno] a [jméno] [příjmení], svědkyní [jméno] [příjmení], a důkazy listinnými, mj. milostnými vzkazy, které obžalovaný zanechával, popř. zasílal poškozené (čl. 81-93), výpisy komunikace WhatsApp, SMS, výpisy komunikace z mobilního telefonu, zvukovými záznamy, zprávami centra psychologické pomoci Europatia, zprávou privátního klinického psychologa Mgr. [příjmení], zprávami Městského úřadu Bruntál, rozsudkem Okresního soudu v Bruntále ze dne 26. 11. 2018, č. j. 0 Nc 3117/2018-103 (čl. 188), zprávami o pověsti a přestupcích.

16. Poškozená [celé jméno poškozené] u hlavního líčení detailně popsala chování obžalovaného [celé jméno obžalovaného] a způsoby, jimiž ji ve vytýkaném jednání obtěžoval, což se promítlo do skutkové věty výroku rozsudku, tyto časově zařadila do období po jejich rozchodu, tj. po srpnu 2018, a současně zdůraznila, že již v roce 2018 dala obžalovanému najevo, že si tyto kontakty od něj nepřeje, a i v roce 2019 mu jasně dávala najevo, aby ji nevyhledával a nekontaktoval (viz čl. 410). V důsledku jednání obžalovaného byla poškozená nucena vyhledat i odbornou pomoc, což dokládá zpráva klinického psychologa Mgr. [příjmení] ze dne [datum] (čl. 183), z níž je zřejmé, že

se poškozená k psychologce dostavila celkem 3x, poprvé [datum], kdy popsala, že ji obžalovaný i několikrát denně volá, dělá schválnosti při předávání syna, nerespektuje rady udílené v AMT centru, a stěžovala si na nechutenství, napětí, obavy z dalších telefonátů a verbálních útoků vůči ní. Chování obžalovaného následně vyústilo v podání trestního oznámení dne [datum] (čl. 171). Zde je na místě k námitce obžalovaného zmínit, že poškozená sice podává trestní oznámení s jistým časovým odstupem, nicméně toto ona sama logicky zdůvodnila tím, že tento úkon odkládala, neboť obžalovaný je přece jen otcem jejího syna. Navíc ze zpráv klinické psychologky (viz shora), Městského úřadu Bruntál, odboru sociálních věcí (čl. 184) či zápisu z Případové konference ve věci nezl. [jméno] (čl. 386) je zřejmé, že si poškozená u těchto subjektů na obtěžující chování obžalovaného stěžovala již mnohem dříve, než se trestní oznámení rozhodla podat, prvně v prosinci 2018, kdy se dostavila na OSPOD [obec], a uvedla, že otec se nevhodně před synem choval k její matce, neustále ji hlídá, vyptává se, kam jde, večer ji vypisuje. Dle zprávy OSPOD pak v lednu 2019 dále uvedla, že ji obžalovaný vyhrožuje, v únoru 2019 sdělila, že ji čeká před školkou, nahání ji, a v lednu 2020 sdělila, že ji stále vypisuje, uráží ji a ponižuje, že se o malého nestará apod. a jeho agresivita stoupá (čl. 387). O chování obžalovaného se zmiňovala v roce 2019 rovněž v rámci přestupkového řízení, kdy byl obžalovaný postížen za výhrůžky zastřelením matce poškozené. Tvzení poškozené o pronásledování a obtěžování ze strany obžalovaného tedy není něčím, co by si vymyslela nebo jí začalo vadit až v souvislosti s podáním návrhu obžalovaného na svěřeni syna do jeho péče, jak uvádí obžalovaný.

17. Poškozená [celé jméno poškozené] ve své výpovědi u hlavního líčení popisuje její sledování obžalovaným v [obec], místě jejího tehdejšího bydliště, a byť obžalovaného sledovat ji ze zastávky sama neviděla, bylo ji to sděleno její matkou a potvrzeno dalšími sousedy. Poškozená uvedla, že v jednom případě ji obžalovaný volal, že tam stojí a ptal se, kdo je třetí osoba na jejich zahradě (čl. 410). Pokud pak obžalovaný označil místo, kde stával, když byl na návštěvě u svědka [příjmení], který návštěvy obžalovaného u něj potvrdil, pak nejde o místo totožné s tím, z něhož dle vyjádření poškozené a její matky obžalovaný sledoval jejich dům. Poškozená a její matka označily jiné místo stání obžalovaného (zastávku), které policejní orgán prověřoval a jež je od domu [anonymizováno] vzdáleno cca 142 m (čl. 405) a je z něj na předmětný dům vidět (čl. 170). Je pak již nepodstatné, zda bylo z tohoto místa vidět i na zahradu domu, když tuto mohl obžalovaný pozorovat např. průjezdem kolem. Pokud jde obžalovanému vytýkáno, že poškozené opakovaně zanechával nevyžádané vzkazy, mj. za stěračem jejího vozidla, v nichž jí vyznával lásku a žádal, aby se vrátila, pak toto připustil sám obžalovaný a poškozená do spisu doložila listinné důkazy, zmíněné vzkazy od obžalovaného, z nichž je zřejmé, že jí vyznává lásku a prosí ji o návrat (čl. 81-93). Z výpovědi poškozené je pak zřejmé, že se tak dělo v době, kdy mu již sdělila, že si takové kontaktování z jeho strany nepřeje. Obžalovanému je rovněž vytýkáno, že na poškozenou číhal před mateřskou školou v době, kdy syna ve dnech, kdy ho měla u sebe v rámci střídavé péče, vodila do a ze školky, což činil pod záminkou, že má právo syna pozdravit. Uvedené bylo rovněž zjištěno z výpovědi poškozené, z níž jednoznačně také vyplynulo, že se tak dělo i mimo dobu, kdy si měli syna před školkou předávat. Pokud k tomuto dále obžalovaný namítal, že ji a syna náhodně pozdravil v době, když před školkou stával z pracovních důvodů, kdy školka potvrdila, že tam obžalovaný pracovní často pobýval, pak je možno uvést následující. Podle rozsudku Okresního soudu v Bruntále ze dne 26. 11. 2018, č. j. 0 Nc 3117/2018-103 (čl. 188), si měli obžalovaný s poškozenou syna předávat u školky v případě, kdy předávací dny spadaly na pracovní den, a to v 8 hodin ráno při příchodu do školky. Jak již bylo zmíněno, z výpovědi poškozené je zřejmé, že obžalovaný u školky čekal i mimo tyto předávací dny. Do spisu poškozená doložila několik fotografií (čl. 130-137), kdy např. fotky ze dne [datum] a [datum] jsou z týdnu, kdy měl mít dle soudního rozhodnutí jeden den dítě obžalovaný, čtyři dny poškozená a dva dny obžalovaný, přičemž ve dnech, kdy byly pořízeny fotografie, nebyl předávací den a nebyl tak důvod k tomu, aby obžalovaný poškozenou kontaktoval. Kromě fotografie ze dne [datum], kdy měl mít dítě obžalovaný, jsou všechny ze dnů, kdy měla mít dítě poškozená. Navíc fotografie byly pořízeny většinou v odpoledních hodinách, nikoliv v 8 hodin ráno. Zprávou zaměstnavatele obžalovaného a MŠ [ulice] sice bylo potvrzeno, že

obžalovaný pracovně do školky jezdil, dle zprávy MŠ šlo o téměř každodenní kontakt, avšak toto neodpovídá sdělení obžalovaného, že do školky jezdil pracovně až 5x denně. Lze předpokládat, že zaměstnavatel obžalovaného má spoustu jiných zákazníků, k nimž je třeba jezdit, a že se tedy obžalovaný nemohl věnovat téměř výlučně jen mateřské školce, a tedy to, že by pokaždé, když na něj poškozená u školky natrefila, byl na místě pracovně, je prakticky vyloučeno. Poškozená rovněž uvedla, že před školkou docházelo k výhrůžkám ze strany obžalovaného, mj. že zničí její rodinu, dostane do kriminálu jejího otčima, nechá zastřelit nebo zastřelí její matku, když nereflektovala na jeho prosby o návrat, a je tak zřejmé, že toto vše se dělo v době po jejich rozchodu. Poškozená dále uvedla, že i když byl syn již ve školce a ona šla do práce, tak ji obžalovaný nevyžádaně doprovázel, a prosil ji, ať se vrátí, popř. ji vyčítal špatnou péči o syna. Je tedy zřejmé, že mu nešlo jen o to vidět a pozdravit syna. Otázky stran tvrzené špatné péče o syna pak nebylo na místě, s ohledem na všechny okolnosti, řešit přímo s matkou, ale s příslušným orgánem péče o dítě. Rovněž to, že obžalovaný vyhledával poškozenou i v době, kdy střídala výstupní zastávky, když šla se synem ze školky na autobus, aby ho nepotkala, že se opakovaně někde objevil, a během osobního kontaktu s ní na ni verbálně vyvíjel psychický nátlak, aby se k němu vrátila, je zřejmé z její výpovědi u hlavního líčení (např. čl. 411). O sledování poškozené u školky, případně při cestách na autobus věděli i svědci, jimž se svěřila, jak to uvedli u hlavního líčení (manželé [anonymizováno], [jméno] a [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a částečně i [jméno] [příjmení] – viz níže).

18. Jak bylo uvedeno výše, výpověď poškozené nestojí v řízení osamoceně, ale je podporována vedle již shora uvedených důkazů i důkazy dalšími. Skutečnost, že obžalovaný [celé jméno obžalovaného] rovněž vyhrožoval matce poškozené, mj. že si na ni počká, je vedle výpovědi poškozené, [jméno] [celé jméno poškozené] a [jméno] [celé jméno poškozené] potvrzena také přestupkovým rozhodnutím Městského úřadu Bruntál ze dne [datum] (čl. 301). Matka poškozené pak popsala chování obžalovaného v zásadě ve shodě s výpovědí poškozené. Ona sama i viděla obžalovaného stávat na zastávce v [obec]. [jméno] [celé jméno poškozené] se pak poškozená svěřovala s tím, že jí obžalovaný volal, psal, vyhrožoval, kdy měl zmiňovat i ji, což se odehrávalo v době, kdy již poškozená bydlela v [obec], tedy v žalovaném období. Některé zprávy ji i ukazovala. Z výpovědi svědka [jméno] [příjmení] bylo zjištěno, že ač byl nejprve kamarádem obou aktérů, poté, co se zastal poškozené, jeho kamarádství s obžalovaným skončilo, do jejich incidentů byli vtaženi, byl obžalovaným nařčen, že ho zbil, když poškozené pomáhal. Ví, že obžalovaný vyhrožoval zapálením domu matce poškozené, po něm řval, že není jeho povinností jim pomáhat s předáváním dítěte, a že si to, „vyžere“. Svědek popsal, že když jednou seděli na zahrádce, obžalovaný jim popisoval, co bude poškozené dělat, že jí dá na policii, sebere jí dítě, když bylo synovi 5 let, dal mu tablet a telefon s tím, že mu stáhne hry, aby se naučil zabíjet ty správné lidi – babičku, maminku. Svědek potvrdil, že poškozená měla z obžalovaného strach, byla, „hodně na nervy“, dělal jí problémy v práci, o scénách v obchodě jim říkala i kamarádka, která tam pracuje, a vypadalo to, že o práci poškozená přijde. Po jejich rozchodu se vídali asi rok, a to co dříve obžalovaný líčil na zahrádce, poškozené opravdu dělal – neustále ji volal, čekával na ni před školkou, sledoval ji, když šla ze zastávek, stával i před domem v [obec]. Obdobné, byť stručnější informace pak vyplynuly i z výpovědi [jméno] [příjmení]. Z výpovědi svědkyně [jméno] [příjmení] bylo zjištěno, že obžalovaný poškozenou obtěžoval i v zaměstnání, popsala incidenty, uvedla, že hrozilo, že poškozená přijde o práci, ona se jí svěřila, že ji po rozchodu dělá naschvály, že na ní čeká před školkou, když odvádí syna do školky, a pak jde za ní, byla z ní, „úplná troska“ a, „lezly z ní žebra“ (čl. 26). O špatné zdravotní kondici poškozené se vedle její matky a sestry zmiňuje také svědek [jméno] [příjmení], jemuž se poškozená rovněž svěřovala, asi od jara 2019, s problémy s obžalovaným, že stával v [obec], pozoroval ji, vyhrožoval ji, její matce a setře, že čekával před školkou, na zastávce, volal ji kvůli banalitám. [příjmení] ji asi 4x pohlídal syna a přišly mu od obžalovaného výhrůžné zprávy, aby se do toho nemíchal, a rovněž na něj křičel, že s ním zatočí a zlikviduje ho. Svědek [jméno] [příjmení] pak potvrdil, že se mu poškozená o obtěžujícím chování obžalovaného také zmínila, a i jeho obžalovaný kontaktoval přes messenger podezíráním, že s poškozenou něco má.

19. Ve spise je založena řada výpisů komunikace mezi poškozenou a obžalovaným, jež sdělení poškozené jednoznačně potvrzují. Přes WhatsApp obžalovaný v době od [datum] do [datum] poškozenou kontaktoval 51x, z toho 38x ve večerních a nočních hodinách, kdy jí převážně vyznával lásku a žádal její návrat. Poškozená na jeho právy nereagovala, což je zcela v souladu s její výpovědí u hlavního líčení. [příjmení] [příjmení] obžalovaný poškozené v době od [datum] do [datum] napsal 961 zpráv, ona jemu jen 298. Zprávy se částečně týkají výchovy společného syna, jinak se opakuje osočování poškozené, výtky vůči její osobě, její péči o syna. Zprávy ze dne [datum], [datum] a [datum] pak mohou být chápány i jako výhružné. V komunikaci je zdánlivě řešena péče o syna, avšak fakticky jde spíše o neustálé osočování poškozené a výtky k její péči a výchově syna, případně opakované obtěžování banalitami. Poškozená komunikuje ohledně dítěte toliko v podstatných případech, zatímco obžalovaný pod záminkou péče o syna systematicky poškozenou obtěžoval. Ke kontaktování poškozené cestou elektronických komunikací se vyjadřovali i manželé [příjmení], kdy [jméno] [příjmení] vypaloval poškozené dostupnou komunikací na CD disk, a uváděl, že v době, kdy k nim chodila na návštěvu, ji chodila jedna SMS za druhou, a to charakteru, že je obžalovaný před domem, ať vyleze nebo jí to počítá, což bylo v době, kdy neměla syna v péči.

20. Pokud se pak obžalovaný snaží hájit tím, že se dlouhé zprávy rozkládaly do více zpráv, pak toto svědčí o tom, že jejich obsahem byly informace obsáhlé, neodpovídající potřebě střídavé péče o syna, kterého si mezi sebou oba aktéři střídali po jenom, čtyřech a po dvou dnech. Zprávy, jež do spisu založil obžalovaný, které mají potvrzovat, že k předávání dítěte docházelo rovněž u [anonymizováno], pak v žádném případě nevyvrací výpověď poškozené.

21. To, že by poškozenou obžalovaný obtěžoval v [anonymizováno], jak namítá v podaném odvolání, pak obžalovanému není dáváno za vinu. Nicméně i obtěžování poškozené v prodejně [anonymizováno] je zřejmé z již shora zvedené výpovědi svědkyně [jméno] [příjmení].

22. O osobnosti obžalovaného, jeho chování a nastavení vůči poškozené a o faktu, že neměl daleko k jednání nátlakového a výhružného charakteru pak svědčí rovněž zpráva Centra psychologické pomoci (čl. 180), podle níž při sezení dne [datum] neustále všem skákal do řeči, nenechal přes upozornění nikoho domluvit, poškozené stále něco vyčítal, neměl zájem se domluvit, prohlašoval, že dítě stejně vyhraje on, k matce poškozené uvedl, že by ji nejraději zastřelil, poškozená uvedla, že ji stalkoval a stalkuje, což sám obžalovaný potvrdil s tím, že má kolem poškozené plno známých a klientů, kteří mu poskytují potřebné informace, poškozená uvedla, že má z obžalovaného strach a proto se mu snaží vyjít vstříc, obžalovaný postrádal náhled, nerespektoval jiné argumenty, poškozenou stále verbálně napadal, byl hlučný, sebevědomý, přesvědčený o své pravdě.

23. Ke shora uvedeným výpovědím jednotlivých svědků pak je na místě zmínit, že tyto jsou velmi obdobné, na sebe navazující, korespondující, jsou souladné i s jinými ve věci provedenými důkazy, a není tak relevantní důvod je považovat za nevěrohodné. Soud nemá nejmenší důvod výpovědi jmenovaných jakkoli zpochybnit, vypovídali pod sankcí postihu pro trestný čin krivé výpovědi a krivého obvinění a soud neshledal jedinou motivaci svědků k tomu, aby se dobrovolně vystavili příp. nepravdivou výpovědí trestnímu postihu pro zmíněné trestné činy. Naopak motiv obžalovaného pro jeho realitě ne zcela odpovídající výpověď je vysvětlitelný snahou vyhnout se trestní odpovědnosti, příp. alespoň zmírnit následky svého protiprávního jednání.

24. K výpovědím svědků, jenž vyznívají ve prospěch obžalovaného, tj. [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] pak je možno pouze uvést, že tyto jsou velmi stručné a výpovědi svědků na straně poškozené v zásadě nijak nevyvrací.

25. S ohledem na shora uvedené nelze než dospět k závěru, že skutek tak, jak je ve výroku rozsudku popsán se stal, a okresní soud tak na základě všeho výše uvedeného správně uzavřel, že se obžalovaný [celé jméno obžalovaného] vytykaného jednání dopustil.

26. Následně okresní soud na základě správně zjištěného skutkového stavu učinil i odpovídající právní závěry, když v jednání obžalovaného [celé jméno obžalovaného] shledal naplnění všech

zákonných znaků skutkové podstaty přečinu nebezpečného pronásledování podle § 354 odstavec 1 písmeno a), b), a c) trestního zákoníku, neboť bylo beze všech pochybností prokázáno, že poškozenou dlouhodobě pronásledoval tím, že vyhrožoval ublížením na zdraví nebo jinou újmu jí a osobám jí blízkým, konkrétně zejména její matce, shora popsáním jednáním vyhledával její osobní blízkost, sledoval ji a vytrvale ji prostřednictvím prostředků elektronických komunikací, písemně či jinak kontaktoval.

27. Je možné uvést, že nebezpečné pronásledování v podstatě často spočívá v souhrnu na první pohled legálního chování a jednání, což je i tento případ, nicméně s ohledem na shora uvedené, zejména soustavnost, intenzitu, opakovanost, dlouhodobost, charakter a kombinaci prostředků k dosažení cíle, již v tomto případě legálnost chování a jednání obžalovaného přerostla ve spáchání trestného činu (viz i níže). Jednání obžalovaného zcela jednoznačně vybočilo z rámce komunikace a kontaktu v rozsahu nezbytném pro realizaci střídavé péče o dítě, a to zejména s ohledem na již zmíněnou kombinaci dlouhodobého a opakovaného kontaktování poškozené, a to jak osobní, tak cestou zejména elektronických komunikací, často toliko zdánlivě pod záminkou řešení péče o dítě, fakticky spíše motivováno snahou opakovaně osočovat poškozenou a řešit s ní banality, jež obtěžujícím způsobem zasahovaly do jejího soukromí.

28. V dané věci bylo prokázáno, že obžalovaný poškozenou dlouhodobě pronásledoval formou uvedenou v § 354 odstavec 1 trestního zákoníku, konkrétně ve smyslu § 354 odstavec písmeno a) - vyhrožuje ublížením na zdraví nebo jinou újmu jemu nebo jeho osobám blízkým, b) - vyhledává jeho osobní blízkost nebo jej sleduje, a c) - vytrvale jej prostřednictvím prostředků elektronických komunikací, písemně nebo jinak kontaktuje. Šlo přitom o soustavné, vytrvalé, tvrdošíjně a systematicky prováděné jednání, vybočující z běžných norem chování, jež bylo způsobitelné v poškozené vzbudit také důvodnou obavu o její život nebo zdraví nebo o život a zdraví osob jí blízkých, zejména život její matky. Jednání obžalovaného vlivem jeho již zmíněné dlouhodobosti a kombinace shora uvedených způsobů obtěžování, i s přihlédnutím k dřívějšímu, byť spíše ojedinělému násilnému chování vůči poškozené (ještě v době před rozchodem), o němž se u hlavního líčení rovněž zmiňovala, jakož i s přihlédnutím k výhrůžnému jednání vůči její matce, za které byl obžalovaný také postížen v přestupkovém řízení, nepochybně bylo způsobitelné v poškozené vyvolat minimálně obavu o její zdraví v rovině psychické a v návaznosti na konkrétní podobu jednání obžalovaného v konkrétním okamžiku v průběhu stíhaného období i obavu o zdraví svoje či svých blízkých v rovině fyzické.

29. Ve vztahu k právnímu hodnocení jednání obžalovaného [celé jméno obžalovaného] je možno poukázat na ustálenou trestní judikaturu. Např. v usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 30. 10. 2014, sp. zn. 8 Tdo 1084/2014 je konstatováno, že spáchání přečinu nebezpečného pronásledování podle § 354 odstavec 1 trestního zákoníku není podmíněno tím, že život nebo zdraví poškozeného, případně jemu blízkých osob, jsou reálně ohroženy v tom smyslu, že pachatel hodlá poškozeného nebo jemu blízké osoby fyzicky napadnout, zranit či dokonce usmrtit. Dlouhodobostí je u trestného činu nebezpečného pronásledování třeba rozumět přinejmenším několik vynucených kontaktů nebo pokusů o ně, které zároveň musí být způsobitelné v poškozeném vyvolat důvodnou obavu. Ojedinělé nebo náhodné projevy, byť jinak nežádoucího chování, tyto požadavky nesplňují. Zpravidla se bude tedy jednat o soustavné, vytrvalé, tvrdošíjně a systematicky prováděná jednání, vybočující z běžných norem chování, které mohou v některých případech i nebezpečně gradovat. Výhrůžkou je třeba rozumět takové protiprávní (nedovolené) jednání, které je objektivně způsobitelné vzbudit důvodnou obavu, aniž je ovšem nutné takovou důvodnou obavu u poškozeného skutečně vyvolat. Obsah výhrůžky je zde konkretizován ublížením na zdraví nebo jinou újmu. Zákonný znak spočívající ve výhrůžce jinou újmu může zahrnovat různé způsoby vyhrožování, protože není zákonem blíže definován, a jde např. narušení sexuální integrity, rodinného soužití, způsobení škody na majetku, na odborné pověsti apod. Výhrůžka může směřovat buď přímo proti poškozenému, anebo může mu být vyhrožováno způsobením ublížení na zdraví nebo jiné újmy osobám jemu blízkým, čímž je pronásledován poškozený, neboť se u něj vyvolává strach o zdraví

a bezpečí takových blízkých osob. Vyhledávání osobní blízkosti a sledování poškozeného je třeba vykládat v širokém smyslu slova, neboť jedině tak lze naplnit záměr zákonodárce účinně ochránit jedince před závažnými útoky do jeho soukromí. Pod tento pojem je proto třeba zahrnout nejrůznější způsoby slídění, obtěžování, dotírání, "doprovázení", "pozorování" (např. denní čekání před domem, "doprovod" při cestě do zaměstnání a nazpátek domů, na nákupu, tzv. "noční hlídky" před bytem poškozeného, pozorování dalekohledem apod.), které mohou být též objektivně způsobily vzbudit požadovanou důvodnou obavu. Ani v tomto případě však není relevantní, zda je u poškozeného důvodná obava skutečně vyvolána či zda zůstane u pouhé odůvodněné možnosti ji vyvolat. Za omezování v obvyklém způsobu života je třeba považovat takové omezení dosavadního života poškozeného, ke kterému dojde proti jeho vůli nežádoucími zásahy pachatele do sféry jeho osobního, rodinného, ale i profesního života, může jít o omezení v rovině zájmové, kulturní, sportovní apod. Rozhodující přitom bude i v těchto souvislostech vždy hledisko subjektivně pocíťované újmy poškozeného, byť určitým způsobem objektivizované, nikoli tedy hodnocení podle jakéhosi "zprůměrovaného" obvyklého způsobu života. Zákonný znak, „jiného dlouhodobě pronásleduje“ u přčinu nebezpečného pronásledování podle trestního zákoníku může být spatřován i v době trvající jeden měsíc, jestliže jde o velmi intenzivní jednání vyznačující se soustavností, úporností, tvrdostí, a pro svou nebezpečnost vyvolává důvodnou obavu u poškozeného, a případně graduje ve fyzické násilí, výrazně vybočuje z mezí normálních společenských vztahů, je prováděno různými prostředky a spočívá v kombinaci alternativ vymezených v citovaném ustanovení (srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 4. 2019, sp. zn. 8 Tdo 178/2019). Objektivní stránka trestného činu nebezpečného pronásledování zahrnuje dlouhodobé pronásledování jiného prováděné v konkrétních, zákonem taxativně stanovených formách jednání, které jsou způsobily v jiném vzbudit důvodnou obavu o jeho život nebo zdraví nebo o život a zdraví osob jemu blízkých. Z hlediska vymezení jednání zákon používá pojem dlouhodobého pronásledování, jehož formy taxativně vyjmenovává. Společným jmenovatelem takových společensky škodlivých aktivit je v jejich souhrnu záměr jiného obtěžovat tak intenzivně, že to již ohrožuje jeho psychickou a v některých případech i fyzickou integritu, resp. život. Přitom na počátku nemusí jít o viditelně patologické, asociální chování. Z klinického hlediska jsou pod stalking zahrnovány jen takové způsoby pronásledování, které představují opakované, trvající nechtěné navazování kontaktů s obětí za použití násilí nebo jiných srovnatelných praktik (vydírání, útisku apod.), přičemž se zde opakováním rozumí více než 10 pokusů o kontakt, trvajícím obdobím pak minimálně doba 4 týdnů (srovnej usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 15. 2. 2017, 3 Tdo 1625/2016). O nebezpečném pronásledování dle § 345 trestního zákoníku lze uvažovat od okamžiku, kdy s ohledem na okolnosti případu mohl pachatel zjistit, že si poškozená osoba nepřeje jeho pozornost. Především je třeba uvést, že v rámci posuzování trestní odpovědnosti fyzické osoby za citovaný přečin platí určitá obecně akceptovatelná hranice chování, jejíž překročení v dané intenzitě zakládá nebezpečnost pronásledování poškozené osoby. Za dlouhodobé pronásledování se považuje takové jednání, ke kterému dochází po určitou dobu (zpravidla nejméně jednoho měsíce) a opakovaně. Pronásledování lze charakterizovat jako systematické obtěžování poškozené osoby spočívající ve vynucování si její nevyžádané a nechtěné pozornosti. Toto pronásledování se skládá z více jednotlivých nežádoucích projevů chování pachatele vůči poškozené osobě, které zpravidla mají různou intenzitu a teprve ve svém souhrnu nabývají nebezpečného pronásledování (srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 15. 2. 2018, 6 Tdo 142/2018).

30. Je evidentní, že chování a jednání obžalovaného odpovídalo zcela jednoznačně obsahu a duchu shora zmíněné judikatury Nejvyššího soudu.

31. Pro úplnost je třeba dodat, že rovněž subjektivní stránka výše uvedeného přečinu je naplněna, když všechny znaky skutkové podstaty jsou kryty zaviněním, a to ve formě úmyslu. Trestný čin je podle § 15 odstavec 1 trestního zákoníku spáchán úmyslně, jestliže pachatel a) chtěl způsobem uvedeným v trestním zákoně porušit nebo ohrozit zájem chráněný takovým zákonem (úmysl přímý, dolus directus), nebo b) věděl, že svým jednáním může takové porušení nebo ohrožení

způsobit, a pro případ, že je způsobí, byl s tím srozuměn (úmysl nepřímý, dolus eventualis). O úmysl přímý jde především v případech, kdy pachatel ví jistě, že svým jednáním poruší nebo ohrozí zájem chráněný takovým zákonem, v takových případech nemůže takový výsledek svého jednání nechtít (vědomí jistoty a chtění). Dále jde o úmysl přímý, pokud pachatel považuje za možné, že svým jednáním takové porušení nebo ohrožení způsobí, a zároveň je chce způsobit (vědomí možnosti a chtění).

32. U trestného činu podle § 345 odstavec 1 trestního zákoníku se po subjektivní stránce vyžaduje úmysl, a to popř. i nepřímý (§ 15 odst. 1 písm. b)), byť v praxi vzhledem k povaze jednání uvedených pod písm. a) až e), půjde zpravidla o úmysl přímý (§ 15 odst. 1 písm. a)), protože stalking představuje jednání maximálně zacílené na určitou osobu. V dané trestní věci se obžalovaný [celé jméno obžalovaného] vytykánoho jednání nepochybně dopustil ve formě úmyslu přímého ve smyslu ustanovení § 15 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku, což je zřejmé ze všech okolností vytykánoho jednání, charakteru skutku i s přihlédnutím k osobě obžalovaného, o níž vypovídá i přestupkové rozhodnutí a zpráva Centra psychologické pomoci.

33. Pokud jde o obžalovaným naznačovanou nedostatečnou škodlivost jeho jednání, je možno rovněž odkázat na konstantní trestní judikaturu, z níž plyne, že každý protiprávní čin, který vykazuje znaky uvedené v trestním zákoníku, a který je v něm označen za trestný, je trestným činem. V obecné rovině tedy lze považovat takový čin vždy za společensky škodlivý. Opačný závěr stran zjištění nedostatečné společenské škodlivosti činu by bylo možné učinit jen zcela výjimečně v případech, v nichž z určitých závažných důvodů není vhodné uplatňovat trestní represí. V takovém případě by tedy konkrétní čin z hlediska závažnosti neodpovídal ani těm nejléčším, běžně se vyskytujícím trestným činům příslušné právní kvalifikace. V závislosti na konkrétních skutkových okolnostech je přitom třeba existenci společenské škodlivosti vyvozovat zejména z povahy a rozsahu zásahu pachatele do chráněných zájmů, takže je zde odůvodněn závěr o uplatnění trestní odpovědnosti vůči němu a trestněprávních důsledků s ní spojených. Při použití zásady subsidiarity trestní represe vyplývající z § 12 odstavec 2 trestního zákoníku je třeba zvažovat celkovou společenskou škodlivost činu, pro niž jsou určující zejména význam chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsob provedení činu a jeho následky, okolnosti, za kterých byl čin spáchán, osoba pachatele, míra jeho zavinění a jeho pohnutka, záměr nebo cíl. Užití subsidiarity trestního práva upravené v § 12 odstavec 2 trestního zákoníku přichází v úvahu, když konkrétně zjištěný stupeň společenské škodlivosti posuzovaného činu nedosahuje ani spodní hranice typové škodlivosti spojené s příslušnou skutkovou podstatou trestného činu. (srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 30. 11. 2016, sp. zn. 8 Tdo 1362/2016, usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 21. 4. 2020, sp. zn. 6 Tdo 304/2020, srovnej např. usnesení Nejvyššího soud ČR ze dne 19. 1. 2011, sp. zn. 5 Tdo 17/2011, obdobně usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 28. 1. 2015, sp. zn. 8 Tdo 1634/2014, usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 24. 6. 2012, 8 Tdo 449/2021).

34. Podle názoru krajského soudu v daném případě stupeň společenské škodlivosti jednání a chování obžalovaného [celé jméno obžalovaného], s poukazem na vše shora uvedené, pod typovou hranicí škodlivosti přečinu podle § 354 trestního zákoníku neleží. Odvolací soud dospěl k závěru, že se obžalovaný [celé jméno obžalovaného] dopustil natolik společensky škodlivého jednání, že je na místě uplatnění trestní odpovědnosti a trestní represe. V daném případě se jedná o naprosto standardní spáchání výše uvedeného trestného činu, přičemž žádné mimořádné okolnosti, jejichž zohlednění by mohlo vést k závěru o možnosti, vhodnosti a důvodnosti aplikace ustanovení § 12 odstavec 2 trestního zákoníku, krajský soud neshledal.

35. Pokud jde o uložený podmíněný trest odnětí svobody, dospěl krajský soud v rámci své přezkumné činnosti naopak k závěru, že námitky obžalovaného [celé jméno obžalovaného], že jde o nepřiměřeně přísnou trestní sankci, důvodné jsou.

36. Okresní soud při úvaze o druhu a výši trestu konstatoval, že vzhledem k tomu, že obžalovaný nebyl dosud soudně trestán, byl postižen pro přestupek vztahující se rovněž k poškozené, mu uložil

trest výchovný pod hranicí zákonné trestní sazby podmíněně odložený na kratší zkušební dobu, konkrétně ve výměře 5 měsíců se zkušební dobou v délce 18 měsíců, neboť má za to, že tento trest bude pro obžalovaného dostačujícím.

37. Vzhledem ke strohosti uvedeného konstatování a nedostatečnému vyhodnocení skutečností rozhodných pro druh a výměru ukládaného trestu z hledisek ust. § 37, § 38 a § 39 trestního zákoníku, krajský soud tyto skutečnosti hodnotil nově, a to včetně škodlivosti jednání obžalovaného, která je dána porušením zájmu státu na ochraně nerušeného mezilidského soužití, konkrétně zdraví, tělesné a duševní integrity, osobní svobody a soukromí každého jedince, a dospěl k závěru, že byť okresní soud správně obžalovanému uložil podmíněný trest odnětí svobody, a to s ohledem na polehčující okolnost jeho dosavadní trestní bezúhonnosti (§ 41 písmeno p) trestního zákoníku), uložil ho v nepravdě výměře, když nepřihlédl k dalším okolnostem, jež mají na výměru ukládaného trestu vliv. Trestní sazba je zde orientována ust. § 354 odstavec 1 trestního zákoníku, který dovoluje uložit trest odnětí svobody až na 1 rok. S přihlédnutím k menší intenzitě jednání obžalovaného, absenci trvalých následků na osobě poškozené a odstupu času od spáchání skutku, a to bez viny obžalovaného, což v hodnocení okresního soudu absentovalo, je na místě obžalovanému uložit podmíněný trest odnětí svobody v nižší výměře, než jaký mu uložil soud I. stupně.

38. S poukazem na vše výše uvedené krajský soud podle § 258 odstavec 1 písmeno e), odstavec 2 trestního řádu zrušil napadený rozsudek ve výroku o trestu a nově obžalovanému uložil podmíněný trest odnětí svobody ve ¼ zákonné trestní sazby přečinu dle § 354 odstavec 1 trestního zákoníku, konkrétně v délce 3 měsíců, a tento podle § 81 odstavec 1 trestního zákoníku a § 82 odstavec 1 trestního zákoníku podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 12 měsíců, tj. na samé spodní hranici zákonného rozpětí. Takovýto trest odvolací soud považuje po vyhodnocení všech okolností případu a osoby obžalovaného za zcela přiměřený, zákonný, zohledňující všechny okolnosti skutku, jež splní svůj účel jak z hlediska individuální, tak z hlediska generální prevence. Obžalovaný se současně poučuje, že během zmíněné zkušební doby bude moci prokázat, že šlo v zásadě o jednorázový excés z jeho jinak řádného života. Povede-li obžalovaný během zkušební doby řádný život a nedopustí se dalšího protiprávního jednání, bude rozhodnuto o jeho osvědčení, v opačném případě se vystavuje nebezpečí nařízení výkonu podmíněně odloženého trestu odnětí svobody.

39. Pokud jde o odvoláním poškozené napadený výrok o náhradě škody, resp. nemajetkové újmy, jímž okresní soud odkázal poškozenou podle § 229 odstavec 1 trestního řádu s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, který byl odvolacím soudem shledán správným a zákonným, pak k tomuto okresní soud uvedl, že o uplatněném nároku na náhradu škody v částce 40 000 Kč za újmu na zdraví, kdy by měla být odškodněna bolest a ztížení společenského uplatnění, a postižení duševního stavu, musel rozhodnout na základě provedených důkazů, kdy kromě zprávy psychologičky nebyla předložena žádná listina, která by mohla odůvodnit přiznání bolestného, či ztížení společenského uplatnění.

40. S tímto stanoviskem okresního soudu se krajský soud v zásadě ztotožňuje, avšak považuje za nutné dodat následující. Poškozená se k trestnímu řízení připojila s nárokem na náhradu škody, resp. nemajetkové újmy (čl. 406), jež představuje odškodnění bolesti a ztížení společenského uplatnění, jakož i duševní postižení jejího duševního stavu, konkrétně prožitou trýzeň, strach utrpení, stres, smutek, úlek, znepokojení, pocit ponížení. Jak správně konstatoval okresní soud, důvod a výši škody, nemajetkové újmy nebo bezdůvodného obohacení je poškozený povinen doložit příslušnými doklady nebo odbornými vyjádřeními (např. při ublížení na zdraví lékařským ohodnocením bolestného a ztížení společenského uplatnění) či znaleckými posudky (např. o důvodu a výši nemajetkové újmy či o důvodu a výši bezdůvodného obohacení získaného obviněným na jeho úkor) apod., což však v dané věci učiněno nebylo. S ohledem na tuto skutečnost tak nebylo možno nárok na náhradu nemajetkové újmy v penězích, týkající se bolestného a ztížení společenského uplatnění, přiznat. Nemajetkové újmy v podobě bolestného a ztížení společenského uplatnění jsou totiž specifické případy odškodnění nemajetkové újmy při zásahu do zdraví na straně

jedné (§ 2958 občanského zákoníku), k jejíž vyčíslení se soudní praxe v zásadě ustálila na požadavku na vypracování znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví nemajetkové újmy. Na druhé straně je však třeba odlišovat nemajetkovou újmu za zásah do přirozeného práva člověka, která se odškodňuje podle § 2956 občanského zákoníku, a jejíž výši určí soud vždy podle svého uvážení a podle kritérií stanovených v ustanovení § 2951 odstavec 2 občanského zákoníku a § 2957 občanského zákoníku.

41. Zákonný podklad k posouzení nároku na náhradu nemajetkové újmy stanoví soukromé právo a relevantní právo zní následovně. Podle § 2894 odstavec 1 občanského zákoníku zahrnuje povinnost nahradit jinému újmu vždy povinnost k náhradě újmy na jmění (škody). Podle odstavce 2 nebyla-li povinnost odčinit jinému nemajetkovou újmu výslovně ujednána, postihuje škůdce, jen stanoví-li to zvlášť zákon. V takových případech se povinnost nahradit nemajetkovou újmu poskytnutím zadostiučinění posoudí obdobně podle ustanovení o povinnosti nahradit škodu. Podle § 2956 občanského zákoníku vznikne-li škůdci povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu chráněném ustanoveními první části tohoto zákona, nahradí škodu i nemajetkovou újmu, kterou tím způsobil; jako nemajetkovou újmu odčiní i způsobené duševní útrapy. Podle § 2951 odstavec 2 občanského zákoníku se nemajetková újma odčiní přiměřeným zadostiučiněním. Zadostiučinění musí být poskytnuto v penězích, nezajistí-li jeho jiný způsob skutečně a dostatečně účinné odčinění způsobené újmy. Podle § 2957 občanského zákoníku způsob a výše přiměřeného zadostiučinění musí být určeny tak, aby byly odčiněny i okolnosti zvláštního zřetele hodné. Jimi jsou úmyslné způsobení újmy, zvláště pak způsobení újmy s použitím lsti, pohružky, zneužitím závislosti poškozeného na škůdci, násobením účinků zásahu jeho uváděním ve veřejnou známost, nebo v důsledku diskriminace poškozeného se zřetelem na jeho pohlaví, zdravotní stav, etnický původ, víru nebo i jiné obdobně závažné důvody. Vezme se rovněž v úvahu obava poškozeného ze ztráty života nebo vážného poškození zdraví, pokud takovou obavu hrozba nebo jiná příčina vyvolala.

42. Ve vztahu k nemajetkové újmě lze tedy shrnout relevantní právo tak, že povinnost odčinit jinému nemajetkovou újmu postihuje škůdce v souladu s § 2894 odstavec 2 občanského zákoníku, stanoví-li to zvlášť zákon, který tak výslovně činí v ustanovení § 2956 občanského zákoníku ve spojení s § 81 a násl. občanského zákoníku, podle něhož vznikne-li škůdci povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu chráněném ustanoveními první části tohoto zákona, nahradí škodu i nemajetkovou újmu, kterou tím způsobil. V takových případech se povinnost nahradit nemajetkovou újmu poskytnutím zadostiučinění posoudí obdobně podle ustanovení o povinnosti nahradit škodu. V souladu s § 2951 odstavec 2 občanského zákoníku se nemajetková újma odčiní přiměřeným zadostiučiněním, které musí být poskytnuto v penězích, nezajistí-li jeho jiný způsob skutečně a dostatečně účinné odčinění způsobené újmy. Způsob a výše přiměřeného zadostiučinění ve smyslu § 2957 občanského zákoníku musí být určeny tak, aby byly odčiněny i okolnosti zvláštního zřetele hodné. Jimi jsou úmyslné způsobení újmy, zvláště pak způsobení újmy s použitím lsti, pohružky, zneužitím závislosti poškozeného na škůdci, násobením účinků zásahu jeho uváděním ve veřejnou známost, nebo v důsledku diskriminace poškozeného se zřetelem na jeho pohlaví, zdravotní stav, etnický původ, víru nebo i jiné obdobně závažné důvody. Vezme se rovněž v úvahu obava poškozeného ze ztráty života nebo vážného poškození zdraví, pokud takovou obavu hrozba nebo jiná příčina vyvolala.

43. V rámci adhezního řízení je nutné vycházet ze soukromoprávní úpravy a v případě řádně a včas uplatněného nároku poškozeného na náhradu nemajetkové újmy v penězích, která mu vznikla v důsledku trestného činu (§ 43 odstavec 1, 3 trestního řádu), je soud povinen nejprve zkoumat, zda poškozený utrpěl nemajetkovou újmu ve smyslu občanského zákoníku, která mu vznikla v důsledku trestného činu obviněného, vůči němuž byl tento nárok uplatněn. Jestliže se jedná o nemajetkovou újmu, je třeba posoudit, zda dosahuje takové intenzity, kdy se již nejvíd postačujícím jen morální zadostiučinění, ale při splnění podmínek podle § 2951 odstavec 2 občanského zákoníku má poškozený nárok na její náhradu v penězích. Proto, aby mohlo být v adhezním řízení o nároku

na nemajetkovou újmu rozhodováno, musí se jednat o takový zásah, který je objektivně způsobilý vyvolat nemajetkovou újmu a který spočívá v porušení nebo ohrožení osobnosti fyzické osoby v její fyzické integritě. Musí se jednat o zásah neoprávněný, resp. protiprávní a musí být dána příčinná souvislost mezi oběma uvedenými předpoklady (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 7. 2015, sp. zn. 8 Tdo 757/2015). Za nemajetkovou újmu se považuje příkoří, které se projevuje jinde než na majetku (např. v osobní sféře). Nepřímo však může mít i majetkové důsledky. Podle druhu práv, do nichž bylo zasazeno, může obecně jít o nemajetkovou újmu všeobecně osobnostní, spotřebitelskou, soutěžní, uměleckou, vědeckou atd., přičemž není ani vyloučen souběh více druhů nemajetkové újmy v různých sférách a právních vztazích. Za způsobenou nemajetkovou újmu vzniká soukromoprávní odpovědnost, v rámci níž způsobitel (zasahovatel) za ni odpovídá, přičemž existence zavinění a jeho formy může mít podle okolností vliv na formu i míru zadostiučinění (satisfakce), které může mít v závislosti na povaze porušeného práva podobu reparace (náhrady) peněžité i nepeněžité. Vychází se zde z občanskoprávní úpravy. Z hlediska výše uplatněné náhrady nemajetkové újmy je třeba vycházet z občanskoprávní judikatury (srov. [příjmení], P. a kol. Trestní řád I. § 1 až 156. Komentář. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 512). Je potřeba si uvědomit, že byt' jde v případě práva na náhradu nemajetkové újmy v penězích o satisfakci v oblasti nemateriálních osobnostních práv, jeho vyjádření peněžním ekvivalentem způsobuje, že jde o osobnostní právo majetkové povahy. [ulice] zadostiučinění za nemajetkovou újmu lze poškozenému přiznat, pokud není postačující morální zadostiučinění a neoprávněným zásahem došlo ke snížení důstojnosti fyzické osoby či její vážnosti ve společnosti ve značné míře. Za takovou značnou míru zásahu do důstojnosti a vážnosti fyzické osoby se považuje zejména újma, kterou tato fyzická osoba vzhledem k povaze, intenzitě, opakování, trvání a šíři okruhu působení nepříznivého následku spočívajícího ve snížení její důstojnosti či vážnosti ve společnosti pocítuje a prožívá jako závažnou. Ač se určení výše tohoto zadostiučinění stává předmětem volného uvážení soudu, musí soud v každém jednotlivém případě vycházet z úplného skutkového stavu, a v tomto rámci se opírat o zcela konkrétní a přezkoumatelná hlediska. Rovněž se požaduje, aby šlo o takový zásah, který je objektivně způsobilý vyvolat nemajetkovou újmu, a který spočívá v porušení nebo ohrožení osobnosti fyzické osoby a v její fyzické integritě. Musí se jednat o zásah neoprávněný, resp. protiprávní a musí být dána příčinná souvislost mezi oběma uvedenými předpoklady. Nepostačí proto jen subjektivní pocity poškozeného ani vyvážení zmírňování krátkodobých újem.

44. S ohledem na výše uvedené posoudil krajský soud po provedeném dokazování nárok poškozené [celé jméno poškozené] jako nedůvodný, když má za to, že byt' jde v daném případě o zásah, který je objektivně způsobilý vyvolat nemajetkovou újmu, který spočívá v porušení nebo ohrožení osobnosti fyzické osoby v její fyzické integritě, jde o zásah neoprávněný, resp. protiprávní, a je dána také příčinná souvislost mezi uvedenými předpoklady, je v jejím případě postačující morální zadostiučinění, kdy neoprávněným zásahem nedošlo ke snížení důstojnosti fyzické osoby či její vážnosti ve společnosti ve značné míře. Nelze totiž přehlédnout, že ve spise je vedle obecných a nekonkrétních tvrzení poškozené stran jejich duševních útrap doložena toliko jediná lékařská zpráva, a to zpráva klinického psychologa MUDr. [příjmení] (čl. 183), kde však je uvedeno, že zde byla poškozená 3x, a to prvně [datum] a poté 2x v únoru 2019, avšak není zde uvedeno, že by poškozená objektivně měla v důsledku jednání obžalovaného jakékoliv vážnější psychické následky, resp. poškozenou uváděné nechutenství a potíže se spánkem se v únoru 2019 již stabilizovaly. Pominout pak nelze ani dobu, která od dokonání činu uplynula, tj. více, než 3 roky.

45. Lze tedy uzavřít, že okresní soud nepochybil, když poškozenou podle § 229 odstavec 1 trestního řádu odkázal s jejím nárokem na řízení ve věcech občanskoprávních. Uvést, je možno pouze to, že okresní soud měl poškozenou odkázat na řízení ve věcech občanskoprávních s jejím nárokem na náhradu nemajetkové újmy v penězích, nikoli nárokem na náhradu škody, neboť nároky, jež poškozená uplatnila (viz výše) nejsou škodou, ale nemajetkovou újmu, a výroky o náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích, popř. o vydání bezdůvodného obohacení jsou oddělitelnými výroky (viz rozhodnutí pod [číslo] Sbírky, část trestní), proto je nezbytné, aby soud při formulaci

výroku, jímž poškozenému přiznává jím uplatněný nárok (§ 228 odstavec 1 trestního řádu), případně jímž jej zcela (§ 229 odstavec 1 trestního řádu) či zčásti (§ 229 odstavec 2 trestního řádu) odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních nebo před příslušným orgánem, správně rozlišil, jakého charakteru je nárok, který uplatnil poškozený v trestním řízení podle § 43 odstavec 3 trestního řádu. Z důvodu této nesprávnosti však krajský soud nepovažoval za nezbytné předmětný výrok zrušit, pouze na ni poukazuje.

46. S ohledem na výše uvedené bylo odvolání poškozené podle § 256 trestního řádu jako nedůvodné zamítnuto.

Poučení:

I. Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

II. Proti tomuto rozhodnutí je však možno podat do dvou měsíců od jeho doručení dovolání. Dovolání může podat nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí a obviněný pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se za dovolání nepovažuje.

Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR v [obec]. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr.ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až m) tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Ostrava 13. listopadu 2023

Mgr. Karel Šigut v.r.
předseda senátu

Vypracovala:
Mgr. Miluše Wiwegerová v.r.